

Seminarierne, at der igjennem dem er aabnet Udgang for uformuende Mænd med Begavelse til at komme i en høiere Virksomhed og en gavnligere Virksomhed for det Almindelige end den, de ellers vilde være komne i med de Midler, der staae til deres Raadighed, efter de Aar, hvorunder de ere blevne stillede i Verdnen. — At det, som den samme ærede Taler bemærkede, vil være vanskeligt at skaffe de fornødne aandelige Præster tilstede til at fungere som Examencommissairer, erkjender jeg tilfulde, og jeg troer derfor ogsaa, at den høitærede Taler har fuldkommen Ret i, at man maa være belabet paa, naar man vil have dygtige Folk dertil, at give dem et Bederlag, hvormed de kunne være tjente, og hvorved de kunne finde sig foranledigede til — som jeg troer Tilfældet ofte vil blive — at opgive det Studium, som de ifølge deres Stilling skulle have paa den Tid, Examen vil finde Sted; men det er Alltsammen Betragtninger, som jeg beder Thingets ærede Medlemmer at tage med, naar de overveie paa den ene Side Beføstningen og paa den anden Side Nytten ved denne Foranstaltning. Da jeg ikke har forelagt Lovudkastet og ikke har givet mig af med dets Redaction, kan jeg selvfølgelig ikke føle mig kaldet til at forbyde det. Jeg vil give den høitærede Taler Ret i, at Sproget kunde have været correctere; men imidlertid troer jeg dog, at ved det første Exempel, den ærede Taler anførte paa, at det næsten var uforstaaeligt, var han en lille Smule strengere, end billigt var. Jeg troer, at, naar han, idet han læste op, vilde have tilføjet, hvad der følger umiddelbart efter, „saasom Sang- og Gymnastik“, vilde han være kommen til det Resultat, at de Ord, som staae der, virkelig antyde den Mening, som skal ligge deri, nemlig, at disse andre Mænd, som skulle tilforordnes Commissionen, ere Sang- og Gymnastikinspecteurerne, som ogsaa ved Seminarieexaminerne ere tilforordnede for disse Fag, hvori de øvrige Lærere ikke kunne forudsættes at have den fornødne Indsigt. — Den ærede Taler gjorde en Bemærkning, som jeg troer var fuldt vel begrundet, om Slutningen af § 2, nemlig om det Uheldige i, at det forbydes Lærerne ved Seminarierne eller Noget, der giver sig af med at forberede til Skolelærerexamen,

at fungere som Medlem af Commissionen. Jeg troer, at Bestemmelsen er lidet heldig, men paa den anden Side, at den er en Consequens af den Tanke, der ligger til Grund for Lovudkastet: at tilvejebringe, saavidt muligt, Lighed i dette Forhold; jeg troer, det er det, der har baaret Lovudkastet op, og, naar man vil pointere det stærkt, maa denne Bestemmelse høre med dertil, hvor lidet heldig jeg end indrømmer, at den er. — Den samme ærede Taler gjorde en Indvending imod § 5, nemlig imod det Besynderlige i, at Ansøgningerne skulle indgives til Cultusministeriet. Det har sandsynligvis sin Grund deri, at man ikke har tænkt sig denne Commissions Medlemmer, uagtet de ere valgte for 3 Aar, som værende i stadig Function, ligesom det ikke vil være sandsynligt, at Formanden har noget Bureau, og at man saa har meent, at Ministeriets Contoir kunde være et passende Samlingssted; men iøvrigt kan det være ganske rimeligt, at Formanden i Commissionen modtager Ansøgningerne. Den Forsøgelse i vedkommende Contoirs Arbejde, der vil blive en Følge deraf, vil imidlertid ikke være større, end at Ministeriet nok kan erklære sig villigt til at overtage det. — Endelig gjorde den ærede Taler en Indvending imod Nr. 4 i samme Paragraph. Han meente, at ved denne Bestemmelse vilde Seminariernes Elever blive stillede ugunstigere end de Privatister, der meldte sig til Examen. Det er muligt, at jeg feiler deri, men jeg har dog nogen Grund til at antage, at en Attest fra Læreren eller Forstanderen ved et Seminarium om, at en Seminarist har beskæftiget sig med Skolegjerning ved at undervise i den Skole, der er ved Seminariet — jeg veed iøvrigt ikke, om det findes Sted ved alle Seminarier, jeg troer kun ved Jonstrup —, vilde blive tagen ligesaa fuldt for gyldig som en Attest fra en Skolelærer ved en anden Skole i samme Retning. — Jeg haaber, at det skalde være lykkedes mig for det høie Thing at gjøre det fuldstændigt klart, hvorfor jeg har stillet mig, som steet er, og jeg skal hertil indstrænke mig og ganske henstille til Thinget, hvorledes det vil votere i Sagen.

M. Andersen: Da jeg er i det Tilfælde, at jeg anseer det foreliggende Lov-